

Hồi 394

Công tài công vọng

Cao Ngạn và Diêu Mãnh trở về Biên Hoang Tập lập tức tới Bắc Ky liền tìm Mộ Dung Chiến báo cáo việc bị tập kích tại Trần Hoàng Cương. Đây là quyết định của Chung lâu nghị hội. Bất kỳ việc gì đầu tiên cũng phải thông báo để chủ soái tính toán xử lý.

Mộ Dung Chiến không nhàn rỗi mà đang ở trong gian đại đường thuộc tổng đàn nằm ở Tây môn bàn việc với bọn Giang Văn Thanh, Hồ Lô Phương, Vương Trấn Ác và Lưu Mục Chi. Mọi người nghe tin báo xong tâm tình đều trở nên nặng nề, không ngờ hôm nay lại biết tin Bí tộc theo về với Mộ Dung Thùy, cứ tối đến là sẽ có chiến sĩ Bí tộc hiện thân ở Biên Hoang.

Hồ Lô Phương nhíu mày: “Bí nhân làm thế có tác dụng gì? Nếu như họ đắc thủ, giết được Cao Ngạn chỉ kéo theo việc bị chúng ta phản kích mà thôi”.

Mộ Dung Chiến quay sang hỏi Vương Trấn Ác: “Hiện thời ở Biên Hoang Tập ngoài Sóc Thiên Đại thì Trấn Ác là người biết rõ về Bí nhân nhất, người có ý kiến gì đối với chuyện này?”.

Vương Trấn Ác trầm ngâm nói: “Bí nhân nhắm đúng vào nhược điểm của chúng ta, muốn phá hoại ưu thế của ta, làm tan vỡ công cuộc chấn hưng kinh tế vừa khởi sắc của chúng ta”.

Giang Văn Thanh hừ lạnh: “Dễ thế sao?”.

Diêu Mãnh hỏi: “Kẻ đột kích bọn ta có phải là Vạn Sĩ Minh Dao không?”.

Bởi vì Vương Mãnh từng giao chiến với Bí tộc và đã từng bắt sống tộc chủ của họ mang về cầm tù ở Trường An, mọi người đều tin rằng cháu ông ta là Vương Trấn Ác nhất định có những hiểu biết về tình hình và tác phong của họ.

Vương Trấn Ác nói: “Việc này rất ít khả năng. Vạn Sĩ Minh Dao là lãnh tụ kiệt xuất nhất trong vòng trăm năm trở lại đây của Bí tộc, nếu đúng là cô ta xuất thủ, e là Cao công tử đã phải có người khiêng về đây rồi”.

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên hỏi: “Vạn Sĩ Minh Dao quả thực lợi hại đến thế sao?”.

Vương Trấn Ác đáp: “Năm đó Vạn Sĩ Nỗ Nã bị giam trong thiên lao ở Trường An cung, do cao thủ Đề tộc coi giữ, vậy mà Vạn Sĩ Minh Dao nhờ có tình báo do Mộ Dung Thùy cung

cấp vào cung cứu thoát Vạn Sĩ Nữ Nã khi đó đã bị phế hết võ công, từ đây có thể biết tài trí võ công của cô ta tài giỏi đến mức nào”.

Cao Ngạn nói: “Nhưng kẻ xuất thủ tập kích bọn ta đêm nay cũng chẳng kém, ngay cả Điều Mãnh cũng bị hấn một kiếm chấn lui, may nhờ có ta đỡ hấn dậy, ha!”.

Điều Mãnh bực bội trừng mắt nhìn hấn.

Vương Trấn Ác nói: “Đó là tâm pháp võ công của Bí tộc làm cho công lực trong sát na tăng lên đến cực điểm, biến chúng thành thích khách đáng sợ nhất, sau đó lại có thể trong khoảnh khắc phát huy toàn thân công lực, nhưng không thể duy trì lâu, vì vậy mà sau mấy đòn không trúng lập tức phải chạy trốn, chờ đến khi công lực phục nguyên”.

Điều Mãnh gật đầu: “Đúng! Thích khách tới cực mau, đi cũng rất đột ngột, đúng như tình huống Vương huynh nói. Ài! Tiểu tử Bí tộc đó khiến ta nhớ đến thân pháp của Hoa Yêu”.

Vương Trấn Ác nói: “Điều huynh đã nói đúng hoài nghi bấy lâu nay của ta, ấy là Hoa Yêu rất nhiều khả năng là cao thủ xuất thân từ Bí tộc. Võ học của Hoa Yêu cao cường thì không cần phải nói, nhưng lợi hại nhất là độn thuật của gã, cho phép gã nhiều lần thoát khỏi vòng vây”.

Hồ Lôì Phương hít hà một hơi: “Má ơi! Nếu quả thực chiến sĩ Bí tộc ai cũng lợi hại như Hoa Yêu thì trận này đánh thế nào đây?”.

Vương Trấn Ác ung dung cười nói: “Nếu đúng Hoa Yêu là Bí nhân thì chắc chắn là hạng cao thủ kiệt xuất của Bí tộc, Bí nhân như gã chẳng có được mấy người, các vị có thể yên tâm”.

Giang Văn Thanh nói: “Chúng ta phải đối phó với chúng như thế nào?”.

Lưu Mục Chi điềm đạm nói: “Trước hết là phải hiểu rõ ý định của địch nhân, rốt cuộc là bọn họ có ý đồ gì? Vì sao lại phải xuất thủ đối phó Cao thiếu gia?”.

Mộ Dung Chiến nói: “Chắc hẳn Bí nhân muốn thị uy với chúng ta”.

Lưu Mục Chi nói: “Nếu chỉ để thị uy thì tùy tiện giết một ai đấy là được, nhưng hành động đêm nay tựa hồ chỉ nhằm vào một mình Cao thiếu gia”.

Hồ Lôì Phương nói: “Chẳng lẽ hấn đã theo chân Cao Ngạn từ Biên Hoang Tập, tới Trần Hoàng Cương mới hạ thủ sao?”.

Lúc này Thác Bạt Nghi đến, nét mặt vui mừng, ngạc nhiên hỏi: “Vì sao lại tụ tập cả ở đây?”.

Mộ Dung Chiến hân hoan: “Thác Bạt đương gia mời ngồi xuống, bọn ta đang gặp chuyện đầu đầu!”.

Thác Bạt Nghi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hắn, nói: “Trước hết xin báo một tin mừng! Ta vừa nhận được tin từ phương Bắc, tộc chủ của bọn ta quyết định sai người hộ tống năm xe hoàng kim tới Biên Hoang Tập, sai bọn ta tiếp ứng trên đường”.

Mọi người nghe vậy đều ngẩn ngơ, không biết nên cao hứng hay kinh hoàng.

Thác Bạt Nghi ngạc nhiên: “Đó chẳng phải là tin tức hết sức tốt lành hay sao? Bọn ta hiện tại thiếu nhất là vốn để kinh doanh”.

Lưu Mục Chi nói: “Trước hết ta muốn đặt một câu hỏi ngoài lề, nếu muốn thành lập một hệ thống dùng bồ câu truyền thư ra ngoài ngàn dặm thì cần bao nhiêu thời gian?”.

Thác Bạt Nghi tuy không biết vì sao hắn lại đưa ra câu hỏi này, nhưng vẫn nén nghi hoặc đáp: “Tốn mất của bọn ta chừng hai năm”.

Lưu Mục Chi nói với mọi người: “Đó chính là đáp án. Bí nhân không có khả năng trong một khoảng thời gian ngắn xây dựng được một hệ thống thông tin hoàn chỉnh. Sau khi tới Biên Hoang, thám tử của chúng nếu muốn gửi thông tin về miền bắc Tù Thủy thì cần phải phái người đưa tin đi, chẳng những hoang phí thời gian, mà còn khiến Bí tộc khó lòng phát huy tác dụng của chúng. Muốn đảo ngược thế kềm này, bọn họ có thể dùng hai cách, trước nhất là phải nắm chắc tình huống Biên Hoang, tìm cách thành lập một hệ thống truyền tin hữu hiệu nhanh chóng; mặt khác phải phá hoại, làm mất năng lực truyền tin của chúng ta. Cao thiếu gia là đệ nhất phong mô của Biên Hoang Tập, lại còn là người phụ trách thám thính địch tình, loại trừ được hắn coi như tước đoạt khả năng nắm địch tình của chúng ta, bên này kém thì bên kia mạnh, địch nhân có thể thu hẹp khoảng cách sai biệt về thu thập tình báo so với bọn ta”.

Thác Bạt Nghi ngẩn người: “Cao thiếu gia bị Bí nhân hành thích à?”.

Cao Ngạn mặt mũi khổ sở nói: “Rốt cuộc ta gặp vận gì đây? Cuối cùng lại trở thành mục tiêu ám sát của người ta, sau này làm sao mà ngủ ngon được?”.

Giang Văn Thanh trước tiên giải thích rõ cho Thác Bạt Nghi, sau đó nói: “Lưu tiên sinh quả thực suy nghĩ cẩn mật, từ hành động ám sát của đối phương nhắm vào Cao tiểu tử suy đoán được phương lược của địch nhân. Tuy nhiên bảo hộ Cao tiểu tử thì dễ mà muốn bảo vệ cả Biên Hoang Tập và thương lữ qua lại nơi này thì lại khó ngang lên trời. Sợ rằng từ mai trở đi sẽ có tin tức truyền về, một đội thương lữ nào đó trên đường tới Biên Hoang Tập giữa

đường toàn thể ngộ hại, hoặc là một người tham gia Biên Hoang Du bị giết trong Tập, chúng ta sẽ gay go lắm”.

Thác Bạt Nghi thở dài: “Chẳng trách các vị nghe nói có người mang vàng tới mà mặt mũi vẫn cứ âu sầu. Ài! Hiện giờ ta lo rằng Bí nhân nghe ngóng được tin tức liên quan đến việc vận chuyển vàng”.

Lưu Mục Chi nhẹ nhàng: “Bình đến tướng ngăn, đời này không có hạng địch nhân Hoang nhân chúng ta không ứng phó được; cũng không có chuyện gì Hoang nhân không giải quyết được. Bởi Biên Hoang Tập là nơi tập trung tinh anh của thiên hạ, cần nhân tài gì có nhân tài ấy. Xin các vị cho ta có ý kiến”.

Mọi người đều đã tâm phục khẩu phục tài năng siêu phàm của y, liền vội vã hỏi han.

Lưu Mục Chi nói: “Vạn biến bất ly kỳ tông, nói cho cùng cũng không ngoài bốn chữ ‘biết mình biết người’. Lần này Mộ Dung Bảo viễn chinh Thịnh Lạc toàn quân bị tiêu diệt là một tổn thất nghiêm trọng về thực lực đối với Yên quốc, đồng thời là nguy cơ lớn nhất kể từ khi lập quốc đến giờ của Đại Yên. Có thể nói, Yên nhân bảo vệ được một dải đô thành Trung Sơn đã là giỏi lắm rồi, chưa nói gì đến thu phục Bình Thành và Nhạn Môn”.

Mọi người biết đó mới chỉ là lời khai màn nên không ai xen lời, cùng lắng nghe y tiếp tục.

Lưu Mục Chi ngừng lại đôi chút, quan sát phản ứng của mọi người, ung dung tiếp: “Thực lực duy nhất có khả năng phản kích Thác Bạt tộc đang nằm trong tay Mộ Dung Thùy, nhưng vì vừa mới đại phá Mộ Dung Vĩnh, đại cục tuy đã định, lại muốn tận diệt tàn dư của Mộ Dung Vĩnh thì lại cần có một thời gian nữa. Nếu Mộ Dung Thùy đột nhiên rút binh lực phản công Nhạn Môn và Bình Thành, sẽ bị các thế lực khác thừa dịp tấn công, bao nhiêu chiến quả nhọc nhằn kiếm được đành hai tay dâng cho người khác, quả thực không phải là hành động khôn ngoan. Mà điều lo lắng nhất của Mộ Dung Thùy chính là dấn vào vết xe đổ của con trai, vất vả mang quân viễn chinh, lại không nhìn thấy bóng dáng quân Thác Bạt, vì vậy mới yêu cầu Bí nhân báo ân trợ quyền”.

Thác Bạt Nghi khen: “Tiền sinh phân tích hết sức thấu triệt, rõ ràng như thấy tận mắt”.

Giang Văn Thanh nói: “Theo lời tiền sinh thì e rằng trong vòng sáu tháng một năm Mộ Dung Thùy khó lòng dụng binh đối với Biên Hoang Tập”.

Lưu Mục Chi đáp: “Nên nói như vậy: ngày nào Mộ Dung Thùy chưa hoàn toàn nắm vững cục thế chân thực, ngày đó y còn chưa dám khinh cử vọng động”.

Cao Ngạn lập tức hai mắt sáng rực nói: “Như vậy phải chăng là nếu chúng ta không để Bí nhân thám thính hư thực của chúng ta, Mộ Dung Thùy sẽ không tới tấn công chúng ta?”.

Hồ Lô Phương gương cười: “Việc đó đâu có dễ?”.

Vương Trấn Ác nói: “Tình huống Lưu tiên sinh chỉ ra bao quát cả hình thế Bắc phương và chiến lược bố trí của Thác Bạt tộc. Chỉ cần Mộ Dung Thùy nhằm trúng cơ hội là có thể dùng kỳ binh đột tập, một trận thành công. Đó chính là nguyên nhân y nhằm vào Bí tộc, bởi vì Bí tộc có trong tay những thám tử thiên hạ vô song và những thích khách đáng sợ nhất”.

Mộ Dung Chiến trầm giọng: “Biên Hoang Tập là một thành tập không có cửa quan, hoàn toàn tự do ra vào, không có cách gì đề phòng Bí nhân, đó chính là sơ hở không thể sửa chữa được của chúng ta”.

Lưu Mục Chi thần thái vẫn ung dung, khẽ mỉm cười: “Ta vốn không cho rằng có những sơ hở không thể bổ cứu được, phương pháp của chúng ta chính là tận dụng tài năng và tác dụng của mỗi người mỗi vật”.

Mộ Dung Chiến nói: “Cả đời ta lần đầu tiên cao hứng khi có người phản đối nhận định của mình, rốt cuộc làm thế nào để tận dụng tài năng và tác dụng của từng người từng vật?”.

oOo

Bảy cái chiếu ngồi sắp thành hình bán nguyệt trong sương phòng hướng về phía bốn ô cửa thoáng để mọi người đều có thể thưởng thức phong quang của cung thành Kiến Khang.

Lưu Dụ ngồi ở vị trí chủ tịch nằm giữa. Bên trái lần lượt là Mao Tu Chi, Gia Cát Trường Dân và Si Tăng Thi; bên phải là Vương Hoằng, Chu Linh Thạch và Đan Đạo Tế.

Trước tiên chúng nhân nâng ly đối ẩm, cùng cạn một ly.

Rượu vào đến cổ họng, Lưu Dụ lập tức biết trong rượu không có độc. Tuy nói là có Cao Ngạn làm ví dụ, nhưng Lưu Dụ đối với chuyện bản thân có năng lực kháng độc hay không vẫn cảm thấy hoài nghi bất an, liệu gã có thể khu trừ độc tố xâm nhập thể nội trước khi địch nhân phát động hay không cũng chưa nắm chắc, vì vậy trong rượu không có độc đương nhiên là chuyện tốt.

Vương Hoằng nghiêm mặt nói: “Đêm nay Vương Hoằng ta có thể mời được Lưu huynh tới đây không phải là chuyện dễ dàng, mọi người hãy minh bạch ta muốn nói gì. Lưu huynh

cũng không thể lưu lại ở đây lâu, vì vậy ta phải định ra quy tắc buổi tụ hội đêm nay, mọi người phải tuân thủ nghiêm túc”.

Những lời này trước đó Vương Hoằng và Lưu Dụ đã thương lượng kỹ càng, cố gắng rút ngắn thời gian Lưu Dụ ở lại Hoài Nguyệt lâu để gã có thể đạt được trạng thái tốt nhất ứng phó địch nhân. Nếu để Lưu Dụ ăn uống no say, lại vì thời gian cảnh giới quá dài mà trở nên lơ lửng, chỉ thêm hại cho Lưu Dụ.

Chu Linh Thạch nói: “Bọn ta đương nhiên minh bạch, xin Vương huynh vạch đường”.

Trong số năm vị danh sĩ Kiến Khang trẻ tuổi này, Lưu Dụ có ấn tượng tốt nhất về Đàn Đạo Tế và Chu Linh Thạch, còn vì sao lại có ấn tượng này thì là hoàn toàn do trực giác, không thể nói do nguyên nhân gì.

Vương Hoằng nói: “Đêm nay Lưu huynh chỉ uống một ly rượu, không ăn gì, không phục thuốc, không thanh đàm, không mời kỹ nữ, mà các vị mỗi người chỉ được hỏi một câu, Lưu huynh trả lời xong sẽ đi liền, từ sau mọi người coi như chưa từng gặp Lưu huynh”.

Mao Tu Chi nhíu mày: “Ta đầy bụng nghi vấn, hy vọng Lưu huynh giải quyết giùm ta, một câu hỏi làm sao đủ được?”.

Đàn Đạo Tế cười nói: “Đạo lý cực kỳ đơn giản. Vương huynh nói rằng chỉ được phép hỏi một câu, sự thực chứa đầy màu sắc đạo pháp thiên cơ, đã khảo sát năng lực đặt vấn đề của bọn ta, bên trong lại rất thú vị, tùy thuộc phạm vi câu hỏi của người đề cập đến. Ví dụ như hỏi từ giờ trở đi Đại Tấn ta đi theo đường nào lối nào thì Lưu huynh có nói đến sáng mai cũng chưa thể thoát thân được. Ha!”.

Vương Hoằng cười nói: “Lời ta còn chưa hết, ấy là câu hỏi tuyệt không được đề cập đến chuyện thay triều đổi đại, nếu không sau hội đêm nay, mọi người có mặt đều phạm phải đại tội chém đầu”.

Gia Cát Trường Dân nói: “Đạo Tế chỉ nói đùa thôi, bọn ta đều biết nặng nhẹ, Lưu huynh và Vương huynh có thể yên tâm”.

Lưu Dụ không hoàn toàn tập trung tinh thần nghe bọn họ nói, bởi tâm thần bị phân ra một nửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, đáng lý ra đã phải có tin tức mới nhất truyền đến để gã có thể nắm được tình huống bọn Can Quy.

Vương Hoằng nói: “Được! Mọi người đã rõ cả về quy củ, ai hỏi đầu tiên?”.

Si Tăng Thi nói: “Ta có thể trước hết giải thích vì sao bọn ta muốn gặp Lưu huynh không? Như thế Lưu huynh khi trả lời bọn ta mới có chuẩn bị trước. Câu chuyện đêm nay chỉ hạn chế ở đây, không được để một câu một chữ lọt ra ngoài”.

Vương Hoảng nhìn Lưu Dự ra hiệu cho gã quyết định.

Lưu Dự không thể không thu thập tâm thần, gật đầu: “Được! Vì sao các vị muốn gặp ta vốn chỉ là một tiểu tướng bất đắc chí của Bắc Phủ binh?”.

Gia Cát Trường Dân nói: “Danh vọng của Lưu huynh đâu chỉ nằm ở một tướng lĩnh bình thường của Bắc Phủ binh? Ta và người đồng hương và đồng liêu Lưu Nghị của huynh khá quen thuộc, từ hấn mà biết danh thơm trong quân của huynh, đích thực là đứng đầu trong quân, Lưu Lao Chi cũng còn lâu mới theo kịp. Về nguyên nhân ta không nói, để giữ quy củ cũng không nên nói ra. Đêm nay bọn ta bộc bạch trái tim, hy vọng Lưu huynh tin ở bọn ta”.

Lưu Dự hết sức ngạc nhiên, Lưu Nghị nói tốt cho mình như vậy, rốt cuộc là muốn hại mình hay giúp mình? Nếu định hại mình thì hấn là mượn có giúp mình để đổi hướng chú ý của triều đình.

Điều Gia Cát Trường Dân không dám nói ra mọi người đều hiểu rõ trong lòng, đó chính là Lưu Dự xác lập được thân phận kế thừa nhân của Tạ Huyền và lời sấm Nhất tiến trăm Ẩn Long.

Lưu Dự khẽ cười: “Chư vị chớ kỳ vọng quá về ta. Được! Hiểu rồi! Ai muốn hỏi câu đầu tiên?”.

Chúng nhân người nọ nhìn người kia, đều do dự có nên là người đầu tiên đưa ra câu hỏi hay không.

Vương Hoảng nói: “Để Lưu huynh chỉ tên được không?”.

Lưu Dự nói bừa: “Vậy thì Đạo Tổ huynh hỏi trước đi!”.

Đàn Đạo Tổ hân hoan nói: “Vốn dĩ mọi người tranh nhau nói, bây giờ lại thành ra ai nấy kiếm lời như vàng vì sợ lãng phí câu hỏi quý báu. Hiện tại ở Kiến Khang lòng người hoang mang, đã lo Thiên Sư đạo như lửa hoang đốt đồng cỏ, lại sợ Hoàn Huyền tạo phản, vì vậy trong lòng bất an, chỉ hy vọng có chuyển biến thần kỳ, lại càng hoài niệm thời thái bình thịnh thế khi An công và Huyền soái còn tại thế. Ài! Chuyện đi quá xa rồi, ta định hỏi phải chăng Tạ Diễm giống như Tạ Vạn, chỉ là một kẻ bạch vọng?”.

Lại tiếp: “Ta hỏi câu này là có dụng tâm, hy vọng Lưu huynh bỏ hết cố kỵ, nói chuyện thành thực với nhau, để bọn ta có thể biết đường mà theo, cũng để đêm nay tụ hội có ý nghĩa, không biến thành câu chuyện vô bổ”.

Tạ Vạn là em Tạ An, thông tuệ tuấn tú, giỏi khoa trương, thanh danh tuy kém xa Tạ An, nhưng cũng có danh khí trong giới sĩ phu.

Khi đó có thuyết Phan An Đề Vạn, ý là phải leo lên mới có thể tới độ cao của Tạ An, trong khi leo có thể rẽ ngang tới chỗ Tạ Vạn ở giữa chừng, từ đó có thể thấy khoảng cách sai lệch giữa hai người trong lòng mọi người.

Tạ Vạn tuy là một danh sĩ tâm cao khí ngạo khá ngông cuồng, nhưng đối với chuyện thống lĩnh quân đội lại cực kém. Được triều đình bổ nhiệm làm tây Trung lang tướng, thứ sử Dự châu kiêm Hoài Nam thái thú mà vẫn không thay đổi thói quen phong lưu phóng túng ngày thường, suốt ngày uống rượu vui chơi, không hề để tâm đến quân vụ, kết quả bị thảm bại trong tay người Hồ, một mình một ngựa trốn về, bị biếm thành bình dân, không lâu sau vì bệnh mà chết.

Vì chuyện này mà Tạ An lại buộc phải rời khỏi Đông sơn chấp chương triều chính.

Đương nhiên Lưu Dụ biết Tạ Vạn có tài gì, Đản Đạo Tế đem so sánh Tạ Diễm với Tạ Vạn cũng chẳng phải là hay ho gì, nhưng không hiểu rõ “bach vọng” là cái gì, bèn hỏi: “Bach vọng có ý nghĩa gì?”.

Vương Hoảng giải thích: “Đó là từ ngữ thông dụng ở Kiến Khang, ‘bach vọng’ chính là hư danh, không danh. Thường được nói đến cùng với ‘bach vọng’ là ‘dưỡng vọng’, nghĩa là chỉ cần giỏi nói chuyện huyền hư, uống rượu thoáng đạt, mặc tình buông bỏ lễ giáo, trở thành danh sĩ là sẽ có cơ hội có được quan chức”.

Mao Tu Chi nói: “Từ thời Hán mạt đến nay, con đường trở thành quan chức duy nhất là ‘dưỡng vọng’, vì vậy mới có câu ‘Tuyển quan dụng nhân, bất liệu thực đức, duy tại bạch vọng, bất cầu tài cán’”.

Si Tăng Thi nói: “Cái câu ‘tiền bạch vọng hậu thực sự’, như An công và Huyền soái đều là ví dụ nổi bật. Nhưng Tạ Vạn lại là ‘bach vọng’ từ đầu đến đuôi. Đạo Tế huynh lo Tạ Diễm cũng là một kẻ ‘bach vọng’ nữa thì triều đình nguy mất”.

Vương Hoảng nói: “Lưu huynh bây giờ cần minh bạch Kiến Khang lục hữu bọn ta đều là những kẻ có tâm, không giống như những danh sĩ khác chỉ giỏi miệng lưỡi chống lại hiện thực, bọn ta vẫn hy vọng có cơ hội hành động một phen. Xin Lưu huynh yên tâm nói thẳng”.

Lưu Dụ cảm thấy khó xử, nếu những lời bất mãn Tạ Diễm gã nói ra bị truyền ra ngoài, liệu có bị xem là kẻ quên gốc không? Ngược lại gã không lo những lời nói ở đây lọt vào tai Tư Mã Đạo Tử, bởi Tư Mã Đạo Tử đã sớm biết cách nhìn của gã về Tạ Diễm.

Đúng vào lúc này, gã nghe thấy âm hiệu bên ngoài thông qua tiếng gõ vào tường.

Lưu Dụ khẽ mỉm cười: “Trước tiên ta ra ngoài thay đổi không khí một chút, khi quay vào sẽ trả lời câu hỏi của Đạo Tế huynh”.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Chỉ có Vương Hoằng biết rõ vì sao.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>